

DZIENNIK URZĘDOWY

Ustawa z dnia 14 czerwca 1921 r. w przedmiocie unormowania podstaw wymiaru państwowego podatku do- chodowego i podatku majątkowego na rok podatkowy 1921.

Art. 1 Na rok podatkowy 1921 podlegają opodatkowaniu osoby fizyczne, których łączny dochód roczny przekracza w miejscowościach (art. 2 ustawy z dn. 16 lipca 1920 r., Dz. Ust. Nr. 82, poz. 550):

- a) klasy pierwszej 8.000 mk.
- b) klasy drugiej 10.000 mk.
- c) klasy trzeciej 12.000 mk.
- d) klasy czwartej 14.000 mk.

Do klasy pierwszej należą te miejscowości, które, według podziału miejscowości w Państwie Polskiem na klasy dla oznaczenia mnożnika dodatku drożynianego do piąty zasadniczej pracowników państwowych, zaliczone do IV i V klasy; do której należą miejscowości, zaliczone do III klasy według powyższego podziału; do klasy trzeciej należą miejscowości zaliczone do klasy II według powyższego podziału, z wyjątkiem miast liczących ponad 100.000 mieszkańców, które łącznie z Warszawą należą do klasy czwartej podatku dochodowego.

Miejscowości położone na obszarach przyłączonych do Państwa Polskiego na podstawie traktatu ryskiego, należy zaliczyć do jednej z czterech klas, według tych zasad, które służyły za podstawę dla oznaczenia mnożnika dodatku drożynianego.

Art. 2 Przy wymiarze podatku od dochodów z uposażeń służbowych, emerytur i wynagrodzeń za najemną pracę (p. 6 art. 3 powołanej ustawy z dnia 16 lipca 1920 r.) osiągniętych w roku 1920, jak również przy potrąceniach na poczet podatku za odpowiedni rok podatkowy należy wziąć w rachubę:

przy dochodzie 40.000 mk. włącznie tylko 5/10; zaś przy dochodzie ponad 40.000 mk. — 100.000 mk. włącznie tylko 1/4 części rzeczywistej wysokości dochodu.

Art. 3. Wysokość potrącających opłat i premii (ustęp 3 i 4 art. 10 powołanej ustawy z dnia 16 lipca 1920 r.), podwyższa się na rok podatkowy 1921 o 100%.

Art. 4. Określone w art. 25, 26 i 28 powołanej ustawy z dnia 16 lipca 1920 r. granice dochodu, uzasadniające zwwyżki lub zniżki podatkowe, podwyższa się z kwoty 12.000 mk. do kwoty 24.000 mk., z kwoty 24.000 mk. do kwoty 45.000 mk. i z kwoty 33.000 mk. do kwoty 50.000 mk.

Art. 5. Kwoty podatku, przypadającego od uposażeń służbowych osób, wymienionych w pierwszym zdaniu drugiej części art. 75 ustawy, a przez służbową potrącone w roku 1921 na zasadzie art. 89 powołanej ustawy, zalicza się w pełnej sumie jako uiszczenie podatku również na podatek, wymierzony na drugi rok podatkowy.

Art. 6. Minister Skarbu może zarządzić zaniechanie poboru podatku majątkowego na rok popatkowy 1921 w tym wypadku, gdy przypadający podatek majątkowy wynosi mniej niż 105 mk.

Art. 7. Wykonanie niniejszej ustawy powierza się Ministrowi Skarbu.

Art. 8. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą obowiązującą od 1 stycznia 1921 r.

Marszałek:

(—) Trąpczyński.

Prezydent Ministrów:

(—) Witos.

Minister Skarbu:

(—) Steczkowski.

(Dz. Ustaw R. P. Nr. 54 z 1921 r., poz. 341).

Ustawa z dnia 8 lipca 1921 r. w przed- miocie udzielenia Rządowi pełnomoc- nictw do wydawania rozporządzeń w sprawie regulowania obrotu pienię- żnego z krajami zagranicznymi oraz o- brotu obcemi walutami.

Art. 1. Udziela się Ministrowi Skarbu na prze-
ciąg jednego roku od dnia wejścia w życie niniejszej
ustawy pełnomocnictw do wydawania rozporządzeń
z mocą ustawy, mających na celu regulację obrotu
pieniężnego z krajami zagranicznymi oraz obrotu ob-
cemi walutami.

Art. 2. Rozporządzenia Ministra Skarbu, wymie-
nione w art. 1, dotyczyć mogą w szczególności: wa-
runków nabywania i gromadzenia walut zagranicznych
i dewiz, dysponowania, lombardowania i innych obro-
tów niemi, oraz dokonywania transakcji w tych walu-
tach, obrotów markami polskimi i ujęcia sprawców.
Art. 3. Upoważnia się również Ministra Skarbu
do wydawania rozporządzeń w przedmiocie wyznacza-
nia premii dla osób, które przyczyniły się do wykry-
cia przekroczenia rozporządzeń, wydanych i obowiąz-
ujących na mocy niniejszej ustawy i ujęcia sprawców.

Art. 4. Osoby, wykraczające przeciw postano-
wieniom, zawartym w rozporządzeniach Ministra Skarbu,
wydanym na podstawie niniejszej ustawy, ulegają karze:

- a) na obszarze b. dzielnicy rosyjskiej i pruskiej — więzienia do 3 lat i grzywny do 1 miliona marek, jeśli zaś przestępstwo nie wypływa z chęci zysku — tylko grzywny;
- b) na obszarze b. dzielnicy austriackiej i węgierskiej — aresztu lub aresztu ścisłego do 3 lat i grzywny

do 1 miliona marek, jeśli zaś przestępstwo nie wypły-
wa z chęci zysku — tylko grzywny.

O ile przekroczenie polega na nieuprawnionym
wywozie walut zagranicznych i dewiz, marek polskich
oraz wszelkich wogóle papierów wartościowych zagra-
nicę (przemysłnictwie walut i walorów), wówczas grzy-
wna może być zwiększona do wysokości potrójnej
wartości wywożonych przedmiotów.

Prócz kar powyższych może być ponadto wyro-
kiem sądowym orzeczona konfiskata sum pieniężnych,
pozostających w związku z przestępstwem. Przy prze-
myślnictwie walut i walorów konfiskata wywożonych
wartości musi być orzeczona. Tylko w wyjątkowych
wypadkach, przy zajściu nadzwyczajnych okoliczności
łagodzących, i gdy stwierdzonem zostanie, że wywo-
żone wartości nie miały być użyte do operacji hand-
lowych i innych zarobkowych, może sąd odstąpić od
orzeczenia konfiskaty nieprawnie przewożonych przez
granicę wartości.

Karom wymienionym w niniejszym artykule, u-
legną również osoby, winne usiłowania tych wykro-
czeń lub udziału w nich.

Art. 5. Osoby, skazane na karę w myśl art. 4,
można wyreklam właściwego sądu pozbawić na prze-
ciąg czasu do lat trzech prawa prowadzenia handlu,
lub zarządzania przedsiębiorstwem, albo też zajmowa-
nia się pośrednictwem handlowym.

Art. 6. Do orzekania kar w zakresie przewidzia-
nym w art. 4 i 5 niniejszej ustawy, powołuje się:

- a) na obszarze b. dzielnicy rosyjskiej i pruskiej — sądy okręgowe;
- b) na obszarze b. dzielnicy austriackiej i węgierskiej — sądy skarbowe.

Przy przestępstwach mniejszej wagi może być
sprawa na wniosek prokuratora przekazana przez sąd
okręgowy sądowi powiatowemu, ewentualnie sądowi
pokoju; w tym wypadku można orzec obok konfiskaty
(ust. 3 art. 4) karę pozbawienia wolności do 6 miesię-
cy i grzywnę do 200.000 mk., lub jedną z tych kar.

Art. 7. Ustawa niniejsza wchodzi w życie
z dniem ogłoszenia. O przestępstwach, popełnionych
przed wejściem w życie niniejszej ustawy, stosuje się
przepisy karne, przewidziane w ustawie z 9 lipca 1920
r. (Dz. Ust. Nr. 56, poz. 347).

Art. 8. Wykonanie ustawy niniejszej powierza
się Ministrowi Skarbu w porozumieniu z Ministrem
Sprawiedliwości, a na obszarze b. dzielnicy pruskiej —
Ministrowi Skarbu i Ministrowi b. Dzielnicy Pruskiej.

Marszałek:

Trąpczyński.

Prezydent Ministrów:

Witos.

Minister Skarbu:

w z. Winfeld.

Minister Sprawiedliwości:

Sobolewski.

Minister b. Dzielnicy Pruskiej:

w z. Z. Seyda.

Rozporządzenie Rady Ministrów z dn. 15 czerwca 1921 roku w przedmiocie rozciągnięcia na województwa: nowo- grodzkie, poleskie i wołyńskie oraz na powiaty: grodzieński, wołkowyski i białowiecki województwa białostoc- kiego dwóch rozporządzeń Rady Obro- ny Państwa z dnia 14 lipca i 11 sier- pnia 1920 r. o poborze roczników od 1894 do 1885 r.

Na zasadzie art. 6 ustawy z dnia 4 lutego 1921 r.
o unormowaniu stanu prawnopolitycznego na ziemiach
przyłączonych do obszaru Rzeczypospolitej na podsta-
wie umowy o preliminarzynie pokoju i rozejmie, pod-
pisanej w Rydze dnia 12 października 1920 r. (Dz. Ust.
R. P. z 1921 r. Nr. 16, poz. 93) oraz w uzupełnieniu
rozporządzenia Rady Ministrów w tym przedmiocie
z dnia 19 kwietnia 1921 r. (Dz. Ust. R. P. Nr. 45, poz.
270) — Rada Ministrów zarządza co następuje:

§ 1. Na województwa: nowogrodzkie, poleskie
i wołyńskie oraz na powiaty: grodzieński, wołkowyski
i białowiecki województwa białostockiego rozciąga się
moc obowiązującego rozporządzenia Rady Obrony Pań-
stwa z dnia 14 lipca 1920 r. w przedmiocie poboru ro-
czników 1894, 1893, 1892, 1891 i 1890 (Dz. Ust. R. P.
z r. 1920 Nr. 58, poz. 363) i rozporządzenia Rady Obro-
ny Państwa z dnia 11 sierpnia 1920 r. w przedmiocie
poboru roczników 1889, 1888, 1887, 1886 i 1885 (Dz.
Ust. R. P. z 1920 r. Nr. 75, poz. 514).

§ 2. Rozporządzenie niniejsze uzyskuje moc o-
bowiązującą z dniem ogłoszenia.

Prezydent Ministrów:

Witos.

Minister Spraw Wojskowych: Sosnkowski
Minister Spraw Wewnętrznych: Skulski
Minister b. Dzielnicy Pruskiej: W. Kucharski

Rozporządzenie Ministra Spraw We- wnętrznych z dnia 11 czerwca 1921 r. wydane w porozumieniu z Ministrem Spraw Zagranicznych i Ministrem Skar- bu w przedmiocie nabycia i utraty o- bywatelstwa polskiego na zasadzie art. VI-go traktatu pokoju między Polską a Rosją i Ukrainą, podpisanego w Ry- dze dnia 18 marca 1921 r.

Na zasadzie punktu 3 art. 2 i art. 15 ustawy
z dnia 20 stycznia 1920 r. o obywatelstwie Państwa

Polskiego (Dz. Ust. R. P. Nr. 7 p. 44) oraz art. VI tra-
ktatu pokoju między Polską a Rosją i Ukrainą, pod-
pisanego w Rydze dnia 18 marca 1921 r. (Dz. Ust. R.
P. Nr. 49 poz. 300) postanawia się co następuje:

§ 1. Kto udowodni:

1) że pochodzi od uczestników walk o niepo-
dległość Polski w okresie od 1830 do 1865 r., lub, że
jest potomkiem osoby, która nie dalej, niż w trzecim
pokoleniu stale zamieszkiwała na terytorjum dawnej
Rzeczypospolitej Polskiej,

2) i, że sam swą działalnością, używaniem języ-
ka polskiego, jako mowy potocznej i wychowywaniem
swego potomstwa zaznaczył w sposób oczywisty przy-
wiązanie swe do narodowości polskiej, — uprawniony
jest do wyboru obywatelstwa polskiego bez względu
na to, gdzie przebywał w dniu wymiany dokumentów
ratyfikacyjnych traktatu pokoju między Polską a Rosją
i Ukrainą, podpisanego w Rydze dnia 18 marca 1921 r.
t. j. w dniu 30 kwietnia 1921 r. Wybór ten może być
jednak ważnie dokonany tylko przez optującego poza
granice Polski i pod tym warunkiem, że optujący
nie jest obywatelem państwa, w którym przebywa. Ten
ostatni warunek nie odnosi się do Rosji i do Ukrainy.

§ 2. Uprawnieni do opcji na zasadzie § 1 niniej-
szego rozporządzenia jako też wszystkie inne osoby,
na zasadzie art. VI traktatu do opcji uprawnione, do-
konują wyboru obywatelstwa, które posładać pragną,
przez złożenie odpowiedniego oświadczenia (oświad-
czenie opcji) przed władzami, wskazanymi w p. 5 art.
VI wymienionego wyżej traktatu.

§ 3. Do przyjmowania oświadczeń wyboru oby-
watelstwa rosyjskiego lub ukraińskiego powołane są
ze strony Polski:

a) komisaryaty rządu w Warszawie, w Łodzi
i w Lublinie, magistraty we Lwowie i w Krakowie, sta-
rostowie grodzcy i burmistrzowie miast, tworzących
powiaty miejskie na obszarze b. dzielnicy pruskiej, —
poza tem wszędzie starostwa.

b) jeśli optujący, w dniu wykonania wyboru, znaj-
duje się poza granicami Polski, Rosji i Ukrainy, — przed-
stawicielstwa dyplomatyczne i konsulatory, zaś na tery-
torjum w m. Gdańska — Komisarz Generalny Rzeczy-
pospolitej Polskiej.

O kompetencji miejscowych władz, wymienionych
w punkcie a), rozstrzyga miejsce faktycznego zamiesz-
kania.

§ 4. Do przyjmowania oświadczeń wyboru oby-
watelstwa polskiego powołane są ze strony Polski:
przedstawicielstwa dyplomatyczne i konsulatory, w w.
m. Gdańsku — Komisarz Generalny Rzeczypospolitej,
w Rosji i na Ukrainie — konsulatory i inne przez Mini-
sterstwo Spraw Zagranicznych do tego upoważnione
przedstawicielstwa urzędowe Rzeczypospolitej Polskiej.
Nazwy i siedziby tych ostatnich przedstawicielstw be-
dą ogłaszane w Monitorze Polskim.

§ 5. Oświadczenie opcji może być złożone przed
władzą polską ustnie lub na piśmie i winno zawierać
następujące szczegóły, dotyczące optującego:

- a) nazwisko i imię,
- b) dzień, miesiąc, rok i miejsce (gmina, powiat,
kraj) urodzenia,
- c) nazwisko i imiona rodziców,
- d) zawód,
- e) miejsce (kraj, powiat, gmina, ulica, Nr domu)
w którym znajdował się w dniu 30 kwietnia 1921 r.
i miejsce, w którym znajdował się w dniu złożenia o-
świadczenia opcji,
- f) obywatelstwo, które posiadał w dniu 1 sier-
pnia 1914 r. i obywatelstwo, które posiada w dniu
złożenia oświadczenia opcji,
- g) imię i nazwisko rodowe żony i miejsce jej
zamieszkania,
- h) imiona, daty i miejsce urodzenia dzieci niżej
lat 18,
- i) wyjaśnienia w kwestiach objętych punktem
4 art. VI traktatu.

Władza, odbierająca oświadczenie ustne, zbada
tożsamość składającej je osoby i sporządzi protokół,
który podpisze optujący oraz urzędnik odbierający o-
świadczenie.

§ 6. Władze wymienione w art. 4 niniejszego
rozporządzenia rozpatrują oświadczenia wyboru oby-
watelstwa polskiego i uznają je za ważne albo za nie-
ważne.

W razie uznania oświadczenia za nieważne, wy-
dana będzie optującemu umotywowana decyzja od-
mowna. Od decyzji odmownej wolno optującemu
wnieść zażalenie, które przesłać należy do władzy,
która decyzję wydała, w ciągu dni 30, licząc od dnia
następującego po dniu doręczenia. Zażalenia te roz-
strzyga Ministerstwo Spraw Zagranicznych w porozu-
mieniu z Ministerstwem Spraw Wewnętrznych.

W razie uznania oświadczenia za ważne, władza
wymieniona w § 4 niniejszego rozporządzenia, komu-
nikuje swą decyzję przedstawicielstwu Rzeczypospoli-
tej Polskiej przy Rządzie Rosyjskiej Socjalistycznej
Federacyjnej Republiki Rad, względnie przy rządzie U-
kraińskiej Socjalistycznej Republiki Rad, celem poda-
nia tej decyzji do wiadomości Komisaryatów Ludowe-
mu Spraw Zagranicznych Rosyjskiej Socjalistycznej
Federacyjnej Republiki Rad, względnie Komisaryatowi
Ludowemu Spraw Zagranicznych Ukraińskiej Socjali-
stycznej Republiki Rad. Jeśli Komisarz ten oświad-
czy, że sprzeciwu nie wnosi, albo jeżeli w ciągu je-
dnego miesiąca nie wpłynę od tegoż Komisaryatu za-
żalenie, wspomniane wyżej przedstawicielstwo
Rzeczypospolitej Polskiej zawiadomi o tem władzę,
która oświadczenie opcji uznała za ważne, celem wy-
dania optującemu odpowiedniego poświadczenia.

§ 7. Władze wymienione w art. 4 niniejszego